

## HỒI THỨ SÁU

THĂM LẠI SONG THÂN NƠI ĐẤT BẮC  
BÀY MƯU KHẮC ĐỊCH CHỐN TRỜI TÂY

Đêm đó Vân Long lại tìm đến tổng đà Cái Bang. Lần này chàng đi thẳng vào cổng chánh. Đám đệ tử Cái Bang vui mừng cúi đầu thi lễ. Tiền Thông cười đắc ý nói:

- Tiểu trưởng lão thần thông quảng đại, lần trước suýt hại đệ tử ăn đòn. Nhưng lần này thì đệ tử tăng cường cảnh giác, trưởng lão có muốn lên vào cũng chẳng được đâu.

Vân Long nổi tính trẻ con bảo hấn:

- Này Tiền Thông, ta với người đánh cuộc. Ta sẽ đi trở ra và trong vòng một tuần trà, âm thầm tìm cách thâm nhập vào hậu sảnh. Nếu bọn người phát hiện được, ta chịu thua một ngàn lượng bạc để bọn người chia cho anh em trong tổng đà, bằng không, người lại phải đi bắt chó vậy.

Tiền Thông lỗ ba hoa không thể thoái thác được liền gật đầu. Vân Long quay ra, khuất vào bóng đêm. Bọn đệ tử tuần tra đã nghe chàng nói với Tiền Thông nên tích cực rào quanh, giương to mắt ếch quan sát từng cành cây, ngọn cỏ.

Môn quy Cái Bang không cấm đánh bạc nên chúng có quyền nhận tiền thua cuộc của chàng dù chàng có là trưởng lão.

Đã gần hết thời gian mà không thấy động tĩnh gì. Bỗng đâu từ trên không có hai mảnh giấy lơ lửng bay lượn rồi rơi xuống. Tiền Thông cảnh giác quát bọn đệ tử không được phân tâm rồi bước tới nhặt hai tờ giấy lên. Hóa ra đó là hai tờ ngân phiếu năm trăm lượng, tổng cộng là một ngàn lượng chẵn. Tiền Thông tưởng Vân Long nhận thua, đắc ý cười lớn. Bọn đệ tử nghe cười quay lại nhìn.

Chỉ trong sát na ấy, từ trên một cây cao ngoài tường rào, Vân Long vận khí đến độ chót, lao mình băng qua khoảng sân như một cánh dơi đêm đáp xuống mái tiền sảnh, lộn thêm mấy vòng đã vào đến hậu sảnh. Chàng nhảy vào cửa chính, bọn Hạ Khánh Dương vui mừng đang định hét lên thì Vân Long đưa ngón tay trở lên miệng, ra dấu bảo bọn họ đừng lên tiếng. Bốn lão già không hiểu gì cả cũng im như thóc. Hạ lão chạy đến nắm tay chàng lôi lại bàn, thì thầm hỏi:

- Sao Long đệ lại có vẻ thần bí như vậy ?

Vân Long cười bảo:

- Tiểu đệ đang đánh cá với Tiền Thông, lão ca chờ chút sẽ rõ.

Lúc này Tiền Thông đang cầm hai tờ ngân phiếu chờ hoài mà không thấy bóng dáng Vân Long đâu, biết mình đã bị lừa, quay lại quát to:

- Bọn người quả có mắt như mù, tiểu trưởng lão đã vào rồi, phen này ta chết mất.

Nói xong gã hộc tốc chạy vào hậu sảnh, thấy Vân Long đang ngồi với bang chủ, tay chân gã rụng rời, quỳ mọp xuống:

- Trưởng lão khinh công tuyệt thế, Tiền Thông này xin tâm phục, không dám nói năng bữa bãi nữa.

Hạ bang chủ và ba trưởng lão phá lên cười lớn. Vân Long nhẹ nhàng bảo hấn:

- Thực ra thì người thắng, vì đã phát hiện được ta ở hậu sảnh. Ngàn lượng bạc đó mau đem chia cho anh em. Còn chuyện kiếm chó thì người phải làm thôi, vì ta là tiểu sư thúc của người mà.

Tiền Thông mừng rỡ dập đầu lạy tạ sư phụ và các trưởng lão rồi hớn hờ lui ra.

Thần Toán Thư Sinh La Thiện Hùng vuốt râu cười nói:

- Nếu mà cao thủ Thiên Ma Giáo cũng có bản lĩnh như Long đệ thì bọn đệ tử phòng vệ tổng đà cũng chịu thua thôi.

Vân Long nghiêm sắc mặt gật đầu:

- Quả thật cao thủ Thiên Ma Giáo không thể coi thường, tiểu đệ may mắn lắm mới còn gặp lại các lão ca.

Mọi người giật mình hỏi:

- Long đệ đã đấu với chúng rồi sao ?

Vân Long bèn kể lại cuộc đụng độ với cao thủ Thiên Ma ở trang viện của Bách Lý Hồng. Nói xong chàng rút trong lưng ra một thanh nhuyễn kiếm, cuộn tròn lại có thể nằm gọn trong lòng bàn tay.

La trưởng lão cầm lấy xem xét, trầm ngâm hồi lâu rồi lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là lão tặc ấy ?

Thiệt La Hán Vương Đồng hỏi họ La:

- La huynh định nói đến ai ?

La Thiện Hùng trả lời:

- Đại ca và các huynh đệ có còn nhớ đến một đại ma đầu tên gọi Nhu Kiếm Đồ Phu chăng ?

Hạ Khánh Dương giật mình:

- Có phải lão tặc Hiên Viên Liệt ba mươi năm trước giết người như ngoé đấy không ?

- Phải, các vị xem kỹ ở chuôi kiếm có khắc chữ Liệt thật nhỏ.

Lữ trưởng lão tư lự:

- Không ngờ lão tặc này lại là đại hộ pháp Thiên Ma Giáo, như vậy giáo chủ của y còn lợi hại hơn nhiều.

Hạ Khánh Dương đập bàn cười lớn:

- Các huynh đệ lo lắng làm gì, dù sao hắn cũng là bại tướng của Long đệ mà.

Pháp Cái Hà Quyết giơ ngón cái khen ngợi:

- Long đệ quả là thần dũng, nếu không vì Hiên Viên Liệt kịp chém gãy kiếm của người thì cục diện đã thay đổi rồi.

Mọi người gật đầu công nhận. La trưởng lão tiếp lời:

- Hiện tại thì Hiên Viên Liệt không còn xứng là địch thủ của Long đệ nữa. Viên Xích Long Hoàn kia đã làm công lực Long đệ tăng thêm mười năm. Hơn nữa có nhuyễn kiếm trong tay, Long đệ như hổ thêm cánh, thiên hạ không mấy người thắng nổi.

Vân Long buồn rầu nói:

- Thiên Ma Giáo trường kỳ mai phục đã hai mươi năm, chỉ xét đao pháp bọn võ sĩ cũng đủ kinh tâm, tương đương với đệ tử Cái Bang năm tuổi. Chúng ta phải sớm tìm phương sách củng cố lại nhân thủ, nếu không chẳng cách nào đương cự lại.

Hạ Khánh Dương biết Vân Long nói thật nên lòng nặng trĩu, hỏi lại:

- Vậy theo ý Long đệ, chúng ta phải làm gì ?

Vân Long trầm ngâm giây lát rồi trả lời:

- Trước khi gặp gia mẫu, Long nhi không có chủ ý nào cả. Nhưng đệ mong rằng Cái Bang bề ngoài nên cố tỏ vẻ hòa hoãn với Thiên Ma Giáo. Một mặt tập trung các nhân tài, cấp tốc đào luyện đề phòng khi hữu sự. Sáng mai đệ sẽ lên đường trở lại Bắc Kinh. Nếu có gì lạ, đệ sẽ nhờ đệ tử bốn bang thông báo.

Chẳng còn lòng dạ nào ăn uống nữa, Vân Long cáo từ trở về khách sạn. Sáng hôm sau, chàng sai Tả Phi xuống tính tiền rồi khởi hành. Chàng thưởng riêng cho chưởng quầy hai trăm lạng, lão cúi đầu cảm tạ, chỉ hận chẳng thể uốn lưng sát đất được.

Vân Long bồn tẩu ngày đêm không nghỉ. Dọc đường, đôi khi bắt gặp giáo chúng Thiên Ma, chàng vẫn lơ đi. Mười ngày sau, cả ba về đến Bắc Kinh. Vân Long không đưa hai em về Đào gia trang mà lại ghé vào một khách điểm xa lạ. Ngay chiều hôm ấy, sau khi dặn dò anh em họ Tả, chàng âm thầm trở về Đào gia trang.

Khinh công chàng độc bộ võ lâm nên đám tráng đinh trong trang không cách nào phát hiện nổi. Vân Long lướt vào, tìm đến tư phòng của song thân. Nhìn qua cửa sổ thấy hàm râu Tài Thần đã lấm tấm sợi bạc, lòng chàng đau như cắt. Chỉ có Nam Cung Sương nội công thâm hậu nên vẫn như xưa. Vân Long không kềm

được, lao mình qua khung cửa, quỳ xuống trước mặt song thân mà khóc. Vợ chồng Tài Thần thấy quý tử trở về không dấu được giọt lệ vui mừng.

Chàng nói:

- Long nhi bất hiếu, xin ra mắt song thân.

Phạm Tài Thần bước đến đỡ con đứng dậy, Vân Long giờ đã cao hơn phụ thân một chút. Ông thấy con đã lớn, phong tư tuấn đạt hơn cả mình nên đẹp dạ vô cùng. Tài Thần ôm con vào lòng vỗ về, y như ngày chàng còn thơ dại.

Nam Cung Sương gặp lại con cũng mừng chảy nước mắt, nhưng vì nàng là giang hồ kỳ nữ nên không đến nỗi bi lụy như thường nhân. Bà cười bảo:

- Tướng công, Long nhi nay đã lớn, chẳng phải nhỏ bé như ngày nào. Tướng công hãy để Long nhi ngồi xuống. Thiếp đang muốn nghe con thuật lại chuyện học nghệ thế nào.

Tài Thần nghe nói, dắt con đến cạnh phu nhân. Vân Long quỳ xuống dưới chân mẹ, úp mặt vào lòng bà. Nam Cung Sương vuốt tóc con khẽ bảo:

- Ta nghe Tổng Đại Thành và Đỗ Kim Khanh thúc thúc về báo lại rằng con võ nghệ cao cường, đả bại Hồng Phát Vô Thường và Hắc Ưng song lão nhưng lại thọ thương, lòng nửa mừng nửa lo. Nay con hãy thuật lại tường tận việc làm hơn hai năm qua cho mẹ và phụ thân con được rõ.

Vân Long tuân lời, tuần tự kể rõ khúc nôi học nghệ và những tao ngộ trên đường trở về Bắc Kinh. Phạm Tài Thần thấy con trí tuệ siêu quần, sắp bày kế hoạch đâu ra đó, giờ ngón cái lên khen ngợi:

- Long nhi tuổi trẻ mà suy nghĩ thấu đáo, biện sự khôn khéo, biết nhìn xa trông rộng như vậy, ta yên tâm vô cùng. Tài trí như con mà đi vào đường buôn bán, kinh doanh thì còn thành tựu hơn ta nhiều.

Phu nhân liếc chồng, cười bảo:

- Tướng công chẳng cần phải phí lời, Long nhi là dòng dõi của tướng công thì làm sao có thể là kẻ tầm thường được.

Biết con mình đã có chủ ý nên bà hỏi:

- Thế bước tới con định kế hoạch thế nào để chống lại Thiên Ma Giáo ?

Vân Long suy nghĩ một lúc rồi thưa:

- Con sẽ nhờ Hạ đại ca tìm cho một người có dung mạo tương tự, đưa về đây làm thế thân. Dọc đường lập kế nghi binh, nghi lễ rình rang để che mắt thiên hạ. Sau này khi con trực diện đương cự, chúng có điều tra cũng không thể khẳng định được mối quan hệ giữa chúng ta. Nếu giữ được Đào gia trang làm gốc, chúng ta mới có cơ thắng được.

Nam Cung Sương nhìn Tài Thần hỏi ý. Ông gật đầu tán đồng, bà nói:

- Trong hai năm qua ta cũng đã ráo riết huấn luyện một đội võ sĩ để làm vây cánh cho con. Đạo pháp họ Hải lăng lệ, thần tốc rất hữu dụng khi hỗn chiến, nên ta đã bảo họ truyền thụ cho đội võ sĩ khổ luyện. Tất cả hiện đang ở trong khu rừng sau trang viện. Sáng mai con cứ bí mật thâm nhập vào sẽ rõ.

Tài Thần đã lâu không gặp con, muốn chàng nghỉ lại. Nhưng còn hai tên họ Tả đang chờ nên chàng đành cáo biệt trở về khách điếm.

Thân xác khổng lồ của hai chàng ngốc rất dễ nhận nên chàng không thể đưa chúng về Đào gia trang được.

Sáng sớm hôm sau, Vân Long lại bí mật trở lại Đào gia trang, chàng không vào nhà mà vòng ra sau, lấy khăn bịt mặt lại rồi lén vào khu rừng. Cánh rừng hai trăm mẫu này là tài sản bao đời của họ Phạm, trong chu vi trăm dặm ngoại thành đế đô chỉ còn sót lại bấy nhiêu.

Dù không có tường cao bao bọc, nhưng bìa rừng san sát một loại cây gai chằng chịt, thường nhân không cách nào vượt qua. Sau này, Nam Cung Sương lại cho mua vài chục con long khuyến từ Tây Vực về để chúng canh giữ. Khoảng đất trống chính giữa có một dãy nhà gỗ, đó là nơi đào luyện đội võ sĩ cảm tử.

Vân Long quen thuộc nơi này như lòng bàn tay, chàng thoăn thoắt lướt đi trên những tàng cây rậm rạp. Lũ chó bắt đầu ngủ thấy hơi, không sủa vang mà chỉ gầm gừ chờ chàng rơi xuống đất mới tấn công. Chàng không thấy bóng người nên thầm trách bọn Hải Thị Song Hùng canh phòng lơ lửng. Bỗng nhiên từ tàng cây trước mặt có ánh chớp lên. Vân Long đưa tay bắt lấy rồi tung mình xuống đất. Vây quanh chàng là sáu võ sĩ áo xám, tay cầm cương đao sáng giới. Một hán tử mày thô, râu rậm, có vẻ là trưởng toán tuần tra gần giọng bảo:

- Các hạ là ai, lén lút thâm nhập vào đây có mục đích gì ?

Vân Long muốn thử tài bọn chúng nên cười ngạo nghễ nói:

- Ta muốn tìm Tài Thần để lấy vài vạn lạng tiêu vật. Các người mau tránh đường nếu không muốn lưu huyết nơi này.

Đại hán mày thô ra hiệu, cả bọn sáu người xông vào như cơn lốc, khí thế uy mãnh không kém gì Hải Thị Song Hùng. Vân Long vung thanh tiểu đao chụp được lúc này thành một đạo hào quang bảo vệ thân mình. Bọn đại hán dọi ra rồi lại xông vào. Chàng muốn thử dũng khí của họ nên vận công vào tiểu đao sử dụng Giáng Ma kiếm pháp chém gãy mũi đao của họ. Bọn võ sĩ thấy địch thủ bản lĩnh cao cường nhưng vẫn lẩn xả vào. Vân Long hài lòng vung tiểu đao đẩy lùi bọn họ, rồi tung mình lướt thẳng vào trong. Chúng không hề đuổi theo mà chỉ huýt hai tiếng sáo báo động cho tổ khác. Chàng lại thấy sáu hán tử áo tro khác chặn lại, sáu thanh đao như thần long xuất động, cuốn thẳng vào người chàng.

Vân Long cười lớn, dùng chiêu Âm Dương Phản Bối trong Thái Cực Tuệ Kiếm đỡ lấy rồi vận Lăng Vân Bộ Pháp bốc thẳng lên lướt qua đầu chúng tiến vào. Ba tiếng huýt sáo vang lên. Vân Long đã vào đến khu nhà gỗ, trên mặt đất trước sân là ba mươi sáu hán tử gương mặt trầm trọng. Sau lưng họ chính là Hải Thị Song Hùng.

Hải Long lạnh lùng cất tiếng:

- Các hạ ỷ võ công cao cường dám thâm nhập vào trọng địa của bốn trang. Nếu các hạ qua được đao trận này ta sẽ cung kính dâng hai vạn lạng bạc.

Vân Long cười bảo:

- Hai vạn quá ít, ta cần đến năm vạn cơ.

Hải Hồ gật đầu:

- Năm vạn cũng được, nhưng chỉ sợ các hạ không còn sống để mà xài thôi.

Chợt Nam Cung Sương cùng thị tỳ từ trong căn nhà gỗ bước ra. Hải Long vội ra hiệu, một hán tử chạy vào trong lấy một chiếc ghế dựa, Nam Cung Sương ung dung ngồi xuống.

Hải Hồ trầm giọng bảo bọn võ sĩ:

- Đào gia trang đối với bọn chúng ta ớn trọng như núi. Đây là trận đầu tiên, nếu không thắng được tên bịt mặt kia thì nên trở đao tự sát là vừa.

Bọn hán tử nghe xong, không còn nghĩ gì đến chuyện sinh tử nữa, quyết giết cho được đối phương.

Đao trận khởi động, những làn sóng đao xô tới, mỗi đợt gồm sáu đao, liên miên bất tuyệt, Vân Long phải vất vả lắm mới chống đỡ được. Chàng vất bỏ tiểu đao dùng song chưởng, từng loạt chưởng kinh mạnh mẽ đánh dập sóng đao. Đến hiệp thứ ba mươi, Vân Long nổi hào khí xuất chiêu Từ Hàng Phổ Độ trong Thiên Long chưởng, bàn tay chàng giăng mắc khắp nơi đẩy bật bọn võ sĩ ra ngoài. Hải Long chấn động tâm thần, bước tới gần giọng nói:

- Ta tiếc cho người bản lĩnh cao cường, nếu chết ở đây e uổng công sư phó tài bồi, người hãy đi đi, chiêu sát thủ cuối cùng của đao trận, người không kham nổi đâu.

Vân Long bật cười ngạo nghễ. Nam Cung Sương chợt mỉm cười nói:

- Chiêu Thiên La Địa Võng này rất là bá đạo, người có chắc là sẽ thoát được không ?

Giọng bà đầy vẻ quan hoài. Hải Thị Song Hùng càng lấy làm lạ khi tên bịt mặt vòng tay đáp:

- Phu nhân yên tâm, tại hạ biết tự lo mà.

Nam Cung Sương gật đầu bảo Hải Long:

- Xuất chiêu đi !

Hải Long phát tay ra hiệu. Bọn hán tử hét lớn, tung người lên không. Ba mươi sáu thanh đao rời tay chúng bay ra như ánh chớp. Lợi hại ở chỗ phi đao phối hợp, đan chéo với nhau không chừa một phương vị nào cho đối phương tránh né. Vân Long lúc này đã thủ sẵn nhuyễn kiếm, vận công lực đến độ chót, dùng Ngự Kiếm Thuật sử chiêu Thái Cực Sinh Huy, thân kiếm hợp nhất nương theo kiếm quang bay ra khỏi trận đáp xuống đứng bên Phạm phu nhân. Ba mươi sáu thanh cương đao chỉ còn là những mảnh vụn. Hải Thị Song Hùng và đám hán tử kinh tâm táng đờm trước bản lĩnh thần sầu quỷ khốc ấy của đối phương. Lại thấy tên bị mặt đứng sát phu nhân thì hồn vía lên mây.

Hải thị huynh đệ thất thanh quát lớn:

- Người không được đụng đến phu nhân !

Nhưng lạ lùng thay Phạm phu nhân vẫn điềm nhiên không hề sợ hãi. Bà bảo:

- Hai người hãy tập trung các võ sĩ lại đây.

Bọn hán tử áo xám dù đang bàng hoàng cũng mau chóng xếp thành đội ngũ, chứng tỏ họ đã được huấn luyện kỹ càng.

Phu nhân dịu dàng nói:

- Ta rất hài lòng công phu luyện tập của các người, đao trận quả là lợi hại. Nhưng cần khổ luyện hơn nữa. Bây giờ các người hãy ra mắt tiểu chủ.

Vân Long bật cười khanh khách, lột khăn bị mặt xuống. Hải Thị Song Hùng dụi mắt rồi chạy đến phát mạnh vào vai chàng:

- Vân Long, công tử thật là nhẫn tâm, dám đùa giỡn với bọn ta.

Hải Hồ huyết lên bốn tiếng sáo. Các võ sĩ tuần tra trong rừng chạy đến đứng vào hàng. Tổng số gần một trăm người.

Hải Long ra lệnh:

- Các người hãy thi lễ ra mắt tiểu chủ nhân.

Bọn võ sĩ đồng thanh chấp tay cúi đầu nói:

- Khôi y võ sĩ xin ra mắt tiểu chủ nhân.

Nam Cung Sương trầm giọng nói:

- Từ nay các người sẽ là thủ hạ của Phạm công tử. Cuộc chiến với quần ma đầy nguy hiểm, các người phải gác bỏ chuyện tử sinh, một lòng theo phò công tử. Như vậy mới không phụ lòng ta và trang chủ.

Bọn võ sĩ thấy tiểu chủ thân thủ phi phàm lại anh tuấn nên rất kính ngưỡng, trầm trồ khen ngợi bàn tán. Vân Long giơ tay ra dấu rồi nói:

- Các người nên biết một điều là bọn bang chúng Thiên Ma Giáo võ công lợi hại chẳng kém gì các người. Vì vậy phải gắng công hơn nữa.

Cả bọn đồng thanh dạ lớn. Hải Long cho thuộc hạ giải tán để làm nhiệm vụ. Hàn huyền tâm sự hồi lâu rồi chàng cáo từ.

Về đến cổng thành Bắc Kinh, Vân Long thấy dưới gốc cây bên đường có một tên khất cái đang ngồi một mình bất rận. Chàng bước đến đứng trước mặt, hấn ngẩng đầu lên nhìn, chàng vất vào chiếc nón rách đỉnh bạc năm lạng rồi nói nhỏ:

- Ta là tiểu trưởng lão, người mau tìm phân đà chủ phân đà Bắc Kinh đến đây.

Hấn ngơ ngác không hiểu nhưng khi thấy Hắc Trúc lệnh phù nằm gọn trong lòng bàn tay trái của chàng, hấn đập đầu lạy như tế sao, thưa rằng:

- Cách đây về phía đông chừng nửa dặm có một tòa phá miếu, phân đà chủ đang uống rượu ở đó. Đệ tử xin dẫn đường.

Vân Long gật đầu bước theo, lát sau đã đến nơi.

Tên khất cái chạy như bay vào thông báo.

Phân đà Bắc Kinh nhân số đông đảo nhất nước, nếu không phải là kẻ có tài, ắt khó mà lãnh đạo nổi. Vì vậy Hạ bang chủ đã giao nơi này cho sư đệ đệ mình là Thanh Diện Kim Cương Tất Lô. Người này đa mưu túc trí, võ công thâm hậu. Vân Long đã từng được nghe Hạ Khánh Dương nhắc đến.

Tất Lô mời chàng ngồi xuống ghế rồi cung kính nói:

- Trưởng lão giá lâm hấn có điều chi dạy bảo ?

Vân Long nhìn quanh thấy trên nền miếu là nửa con chó nướng vàng ươm thơm phức và một vò rượu mười cân. Chàng cười bảo hấn:

- Phân đà chủ thật là bậc phong lưu, công việc phân đà chắc chẳng có gì quan trọng nên mới tặng sáng người đã đến đây uống rượu. Cả bang chủ cũng chẳng sánh bằng.

Tất Lô và sáu tên đệ tử phân đà Bắc Kinh nghe chàng nói mà như sấm nổ bên tai, quỳ sụp xuống lạy, miệng thanh minh rối rít. Tất Lô run rẩy nói:

- Kính bẩm trưởng lão, tiểu đệ đệ nào dám lơ là công vụ, mờ sớm đã đi dò xét một vòng, ngang đây bị bọn tiểu cái nín kéo nên phải ở lại uống vài chung.

Bọn tiểu cái cũng đồng thanh nhận tội. Chúng biết tiểu trưởng lão là đứa em vàng ngọc của bang chủ và hội đồng trưởng lão. Chỉ một lời nói của chàng là Tất Lô phải ra trước hình đường. Bắc Kinh là chỗ béo bở, quan yếu, chỉ một chút tai tiếng là đủ mất chức.

Vân Long thấy thân hình to béo của Tất Lô ướt đẫm mồ hôi lòng cũng thương hại. Chàng bảo:

- Lần này ta bỏ qua, các người hãy đứng dậy.

Bọn Tất Lôi mừng như sống lại, vái tạ rồi đứng lên. Có tên tiểu cái ba túi liếc nhìn con chó thằm nuốt nước bọt tiếc rẻ. Vân Long biết ý nhìn y bảo:

- Chắc là người đang thằm trách ta đến đây phá ngang bữa nhậu phải không ?

Tiểu cái hồn vía lên mây, lại sụp xuống lạy, miệng nói:

- Không dám, đệ tử không dám !

Vân Long bản tính nhân hậu, khí độ rộng rãi, biết bọn này cực khổ mới bày được bữa nhậu này nên cười nói:

- Từ ngày rời Lạc Dương về đây, ta chưa được nếm lại món đặc sản của bổn bang.

Tốt Lôi không ngờ chàng lại đòi ăn thịt chó, đầu óc bỗng sáng hẳn lên, hần cười hì hì:

- Tài nấu nướng của tên Lại Tam không thể sánh với Lữ trưởng lão, nhưng cũng không đến nỗi kém. Xin mời tiểu trưởng lão hạ cố nếm thử.

Trong miếu chỉ có độc nhất một chiếc ghế nên chúng hồi hải quét sạch nền để chàng ngồi xuống. Mọi người ăn uống vui vẻ và bọn tiểu cái bắt đầu thấy tiểu trưởng lão thật dễ thân cận.

Chỉ một loáng sau rượu thịt đều hết nhẵn. Vân Long đưa mắt ra hiệu, Tất Lôi hiểu ý bảo bọn tiểu cái ra ngoài canh gác cẩn mật. Chàng yêu cầu y hỏa tốc thông tin về Lạc Dương báo cho bang chủ kế hoạch thay mặt đổi đào. Tất Lôi nhất nhất vâng lời.

Vân Long trở về Duyệt Lai khách điểm. Chàng lại đóng vai một Tiêu công tử xài tiền như rác cùng với hai vệ sĩ to như hộ pháp vui chơi khắp chốn. Đêm đến chàng âm thầm trở về Đào gia trang vui với song thân.

Hơn mười ngày sau, một đoàn người ngựa đưa Tiểu Tài Thần giả về đến. Đào gia trang nhộn nhịp đón mừng. Cả thành Bắc Kinh ai cũng biết, Phạm công tử lên chùa Thiếu Lâm học nghệ trở về. Họ bàn tán rằng công tử mới học được hai năm chịu cực khổ không nổi nên xin về.

Vân Long thật trước giờ không ra khỏi Đào gia trang nên chẳng ai biết mặt, chính đám gia nhân cũng bị lừa, chúng cứ tự nhủ thằm là sao công tử càng lớn càng giống hệt Tài Thần ? Thực ra Vân Long có nửa phần giống mẹ nên không thể bì với tên thế thân kia nếu phải so sánh xem ai giống Tài Thần hơn.

Tối hôm ấy, Vân Long lại đến Đào gia trang. Hàng rào phòng vệ dù cẩn mật cũng không phát hiện được chàng.

Công tử giả danh đang thưa chuyện với vợ chồng Tài Thần. Thấy Vân Long xuất hiện liền sụp xuống lạy rồi thưa rằng:

- Đệ tử là Hoàng Nghị, thuộc phân đà Hà Nam, xin ra mắt tiểu trưởng lão.

Vân Long bảo hấn đứng dậy rồi chăm chú quan sát, chàng thấy hấn giống cha mình như tạc, không khỏi thán phục. Chàng hỏi:

- Dung mạo này do trời sinh hay có hóa trang ?

Hoàng Nghị kính cẩn thưa rằng:

- Có ba phần là do La trưởng lão dùng thủ thuật cải sửa. Nhưng tuyệt đối không thể phát hiện được.

Vân Long nghiêm mặt bảo:

- Khi bang chủ giao phó cho người trọng trách này chắc cũng đã nói rõ, sau này dù có bị đối phương dùng cực hình tra khảo cũng không được để lộ ra thân phận chính. Mẹ ta sẽ giúp người học hỏi những điều cần thiết để đóng trọn vai trò. Tốt nhất là nên đóng cửa đọc sách, làm thơ.

Hoàng Nghị cúi đầu tuân lệnh. Vân Long lại hỏi:

- Lúc người lên đường, bang chủ có dặn dò thêm gì nữa không ?

- Thưa có, La trưởng lão đang chờ tiểu trưởng lão ở trụ sở phân đà Bắc Kinh.

Vân Long cúi đầu từ biệt cha mẹ rồi mau chóng rời Đào gia trang, tìm đến phân đà. Để bảo toàn thân phận, chàng nhảy lên nóc nhà và nhảy xuống sân sau. La Thiện Hùng thấy chàng đến, mừng rỡ kéo tay ngồi xuống bên.

Tất Lôi đứng lên vòng tay thi lễ. Chàng xua tay:

- Bất tất đa lễ.

Trên bàn chỉ có bầu rượu và đĩa lạc rang. Tất Lôi vội lấy thêm chung mới. Cả ba nâng ly uống mừng gặp gỡ.

Vân Long uống xong quay sang hỏi:

- Lão ca có tin tức gì của Thiên Ma Giáo chăng ?

La trưởng lão gật đầu:

- Thiên Ma Giáo đã chính thức xuất đầu lộ diện, gởi thiệp mời anh hùng thiên hạ đến dự lễ khai đàn lập giáo vào ngày rằm tháng chạp, địa điểm Thiên Ma Cốc dưới chân ngọn Âm Sơn.

Vân Long suy nghĩ rồi nói:

- Thiên Ma Giáo khởi nghiệp tại đất Tứ Xuyên, không hiểu Đường gia có phản ứng thế nào ?

Phân đà Tứ Xuyên báo về rằng Đường gia án binh bất động. Long đệ có ý kiến gì không ?

- Đệ chỉ sợ Thiên Ma Giáo nhân dịp này tung một mẻ lưới tóm gọn long đầu các bang phái để khống chế võ lâm. Lúc đó đại cục khó có thể vặn hồi.

La trưởng lão gật đầu tán thành. Ông tư lự hồi lâu rồi nói:

- Trừ Cái Bang, Thiếu Lâm và Võ Đang ra, chưa bang phái nào biết được dã tâm của Thiên Ma Giáo. Thật khó mà cảnh giác họ được. Thôi thì chúng ta cứ chờ xem cục diện thế nào rồi liệu việc. Hạ đại ca sai ta và Lữ trưởng lão đại diện đi dự lễ và hỗ trợ Long đệ.

Vân Long trầm tính toán rồi nói:

- Thời gian chỉ còn hơn tháng nữa, đường vào đất Thục lại gập ghềnh hiểm trở. Lão ca nên sớm điều động năm mươi cao thủ từ năm túi trở lên giả dạng thương nhân trà trộn vào thành đô Tứ Xuyên. Đệ cũng sẽ đưa sáu mươi võ sĩ khôi y đến để làm thế ỷ giốc bên ngoài, phòng khi bọn Thiên Ma trở mặt.

Hai bên thù tạc một hồi lâu rồi chia tay. Chàng quay lại từ biệt song thân rồi sáng hôm sau dắt hai em lên đường vào Tây Thục. Hải Thị Song Hùng cũng đã đưa sáu mươi võ sĩ giả như áp tải tở lụa đến Tứ Xuyên.

oOo